Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 121 JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 26, 1997 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 26-го ЧЕРВНЯ 1997 р. Ч. 121 РІК CIV.

„МОРСЬКИЙ БРІЗ-97“ ВІДБУДЕТЬСЯ ВСУПЕРЕЧ РОСІЙСЬКИМ ПРОТЕСТАМ

Київ. — Військові навчання „Морський бріз-97“, проти яких виступає Москва і проімперські сили в Україні, відбудуться за пляном, 25-31-го серпня, поблизу Євпаторії, сказав 23-го червня керівник пресслужби Міністерства Оборони України Сергій Нагорянський.

Цим він заперечив нещодавні повідомлення про те, що Генеральний штаб Збройних Сил України під тиском з боку Росії розглядає можливість перенесення цих навчань в район між Одесою й Очаковим.

Москва, як відомо, гостро виступає проти „Морського брізу-97“, розглядаючи навчання як демонстрацію військової сили НАТО біля своїх кордонів і на території, яку багато росіян вважають своєю. В травні Росія підписала з Північно-атлянтійським оборонним союзом угоду про „особливі відносини“, однак це не перешкоджає їй далі вбачати в НАТО свого противника. Керівництво Криму, в якому традиційно переважають проросійські настрої, зверталося кілька разів до центральних властей в Києві скасувати ці навчання, але безрезультатно. Підтримку воно знайшло тільки у кількох лівих депутатів українського парляменту.

С. Нагорянський не коментував віче лівих сил, що відбулося день перед тим, 22-го червня, у Севастополі з приводу 56-ої річниці нападу фашистської Німеччини на колишній СССР. Демонстранти, серед яких переважали ветерани так званої Великої вітчизняної війни, використали нагоду для закликів відмовитися від проведення „Морського брізу-97“. Вони, зокрема, закликали людей вийти в море човнами та на інших будь-яких плавучих засобах, щоб перешкодити „висадці ворожого дисанту“.

Голодують українські моряки, арештовані за борги компанії

Одеса. — Вже понад два роки перебуває під арештом в італійському місті Неаполі залога українського торгівельного судна „Одеса“. Причиною є заборгованість його власника, державної судноплавної компанії „Чорноморське морське пароплавство“ (ЧМП), перед однією з німецьких фірм, повідомила 23-го червня УНІАР.

Арештовані ще 11-го квітня 1995 року моряки надіслали нещодавно до газети „Ділова Одеса“ лист-звернення, в якому нарікають на бездіяльність ЧМП і розповідають про злиденні умови свого життя, до яких останнім часом долучився голод. А терплять вони, згідно з УНІАР, через 25 млн. дол., які винна їхня компанія фірмі „Ллойд верф“.

„Замість позитивного вирішення питання щодо виплати заборгованої заробітної платні і заміни залоги — відчуваємо повну бездіяльність з боку керівництва ЧМП, — пишуть українські моряки. — Ми виявилися залишеними напризволяще. Від квітня 1997 року на судно „Одеса“ не постачають дизельне паливо, а від травня — продукти харчування. В наслідок цього ми голодуємо (харчування маємо лише один раз на добу, готуючи його на вогні безпосередньо на палубі) в антигігієнічних умовах. Екіпаж перебуває у фізичній і психологічній перенапрузі, в багатьох розпадаються сім'ї“.

Моряки додають: „Сьогодні ми виживаємо лише завдяки гуманітарній допомозі, яку надає нам Ватикан, громадські організації Неаполя. У зв'язку із вищенаведеним просимо вас: допоможіть нам!“.

Копії цього звернення надіслано також Комісії Ради Европи з прав людини, Комітетові захисту прав людини при ООН, Адміністрації Президента України та Верховній Раді України.

УНІАР повідомила, що стан справ у ЧМП далі гіршає. На сьогодні лише заборгованість українським і закордонним кредиторам сягає 240 млн. дол. Крім судна „Одеса“, десятки інших місяцями, а то й роками перебувають під арештом у різних портах світу. Серед найгостріших проблем — заборгованість із заробітної платні: гроші не платять 8-10 місяців.

П. Грачов збирається до Брюсселю

Москва. — Московська газета „Звєстія“ повідомила, що найкращі шанси дістати пост російського амбасадора при головному бюрі НАТО в Брюсселі має колишній міністер оборони Павел Грачов, відомий „яструб“, на сумлінні якого лежить кривава жорстокість російських вояків у Чечні.

Газета запевняє, що генерал П. Грачов мав зустріч з президентом Борісом Єльциным з приводу нового призначення і тепер активно формує свою групу співробітників, з якими поїде у Брюссель здійснювати точки недавно підписаної угоди між НАТО і Росією. Пост амбасадора Росії при Північно-атлантичному оборонному союзі інтерпретується як один з головних у сучасній російській дипломатичній ієрархії, бо саме цей дипломат виступатиме в ролі співголови Ради „НАТО—Росія“. Двома іншими співголовами будуть генеральний секретар НАТО і, на ротаційній основі, амбасадор однієї з держав альянсу.

Призначення військового на пост, який вимагає великого політичного досвіду і дипломатичної майстерности, іде врозріз з усіма писаними і неписаними законами, що панують у Брюсселі. Крім того, в керівних колах НАТО добре знають, що П. Грачов мав сумнівні зв'язки з корумпованими генералами російського міністерства оборони. Та й сам його політичний світогляд не може викликати довір'я. Один з відповідальних працівників міністерства закордонних справ Німеччини, коментуючи можливе призначення непопулярного російського діяча, сказав: „Якщо амбасадором стане така людина як Грачов, то це буде означати тільки те, що Москва не має поважних намірів розвивати добрі взаємини з альянсом“.

Сенат підтримав підвищення оплат Медікер

Вашінгтон. — У вівторок, 24-го червня, Сенат схвалив законопроєкт, у котрому пропонується підвищити оплату Медікер, медичного забезпечення для багатих пенсіонерів, і піднести ступенево до 2027 року вік на право отримування згаданого забезпечення з 65 до 67 років. Сенатори підтримали плян, який рекомендує самітним пенсіонерам з річним приходом 50,000 дол. і парі пенсіонерів з 75,000 дол. приходу платити більші суми за лікарську обслугу в програмі Медікер. Разом ці дві пропозиції зроблять глибокі зміни в Медікер, якими змусять пенсіонерів набагато більше бути відповідальними за своє здоров'я та медичне забезпечення.

Лобісти для цих пенсіонерів обіцяли повести сильну кампанію, щоб не допустити до цих змін під час узгіднень згаданого законопроєкту між Сенатом і Палатою Репрезентантів, які проходитимуть впродовж літа. Що було дуже цікавим, це факт, що багато демократів долучились до республіканців в часі голосування над рекомендованими змінами, а серед них такі відомі сенатори демократи, як Патрик Мойніган з Ню Йорку, Джан Бру з Луїзіяни, Кент Конрад з Північної Дакоти і Боб Греям з Флориди.

Тому, що обидві пропозиції є досить політично небезпечними, їхня доля є сумнівною. Президент Билл Клінтон хоче, щоб Конгрес ці дві рекомендації відкинув, а зокрема коли Палата Репрезентантів їх зовсім оминула. Натомість Сенат не тільки проголосував над цими пропозиціями, але хоче, щоб це залишилось зареєстрованим, що ним запропоновано підвищити оплату медичного забезпечення для багатих пенсіонерів.

П. Лазаренкові зроблять операцію

Київ. — Звільнений минулого тижня з посту прем'єра Павло Лазаренко має перенести найближчими днями операцію, повідомив 24-го червня „ОМРІ Дейлі Дайджест“. Речник П. Лазаренка заявив, що хворому треба зробити операцію проти тромбофлебіту, в наслідок якого в кров'яній судині утворюється згусток крови з одночасним запаленням.

Президент Леонід Кучма „тимчасово“ звільнив П. Лазаренка 19-го червня, покликаючись на те, що прем'єр не може виконувати свої обов'язки через хворобу. На його місце призначено покищо першого віцепрем'єра Василя Дурдинця.

23-го червня головний лікар київського шпиталя „Феофанія“ заявив, що операцію П. Лазаренкові проти хронічного флебіту і варікозу вен треба зробити до кінця тижня. Однак він зазначив, що рішення це не є остаточним. До лікарні П. Лазаренка доставили в той самий день, як вийшов указ про його звільнення. Перший діягноз був: надмірне виснаження.

Ряд урядовців заявляли, що у день звільнення бачили П. Лазаренка здоровим. Це дало привід спостерігачам вважати „хворобу“ колишнього прем'єра формальним приводом для резигнації. Як відомо, преса неодноразово звинувачувала П. Лазаренка в корупції, а західні лідери тиснули на Л. Кучму звільнити його, щоб уможливити приплив нових інвестицій і продовження реформ.

Буря в Україні забрала дев'ять життів

Київ. — В західній Україні загинули дев'ять осіб в результаті шаленої бурі, яка 24-го червня звалювала дерева, зривала дахи і рвала лінії електропередач, повідомило агентство Ройтерс. В сусідній Білорусі, куди буря потім звернула, загинуло троє осіб біля Мінська.

Інформуючи про число жертв, представниця пресслужби Міністерства з Надзвичайних Ситуацій України Наталя Цушко сказала також, що кількість поранених досягла 32, з яких 27 шпиталізовані.

Буря позбавила електроенергії біля 850 містечок і сіл України. В результаті обриву ліній електропередач сотні шахтарів змушені були провести ніч під землею. Пізніше їх врятовано.

За словами Н. Цушко, деякі із загиблих знайшли свою смерть, сховавшись під деревами, які потім на них упали. Інших убило струмом від обірваних ліній електропередач.

На півдні України буря зруйнувала чотири будинки і затопила сотню інших. В той день понад 1,000 аварійних працівників лагодили електролінії і очищали дороги від повалених дерев.

Подібної шкоди шалений вітер завдав і в Білорусі. Кілька доріг було завалено деревами, включно з головним шосе Москва-Берестя, сказав місцевий урядовець Ніколай Пархімовіч.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

УБИТО ЧЕЧЕНСЬКОГО АКТИВІСТА

КИЇВ. — Увечорі 20-го червня біля власного помешкання вбито співголову Товариства українсько-чеченської дружби „Вайнах“ Коко Махаурі. Про те, хто був убивцею, не повідомляють. К. Махаурі закінчив факультет міжнародних відносин Київського Університету і збирався відлетіти до Чечні, де був призначений на пост заступника міністра закордонних справ цієї республіки. Під час російсько-чеченського збройного конфлікту К. Махаурі займався збиранням і надсиланням гуманітарної допомоги з України до Чечні, а після війни він організував лікування поранених чеченських повстанців у військових шпиталях.

УКРАЇНА І АВСТРІЯ СПІВПРАЦЮВАТИМУТЬ У ПРАВНІЙ ГАЛУЗІ

КИЇВ. — Міністерства юстиції України й Австрії підписали меморандум про наміри щодо співробітництва. Міністер юстиції України Сергій Головатий сказав на церемонії підписання, що Австрія стала першим західньо-европейським партнером України, з яким укладено угоду про співпрацю. Він додав, що „ми розціюємо меморандум як перший крок до поширення і поглиблення співпраці між міністерством юстиції України і Федеральним міністерством юстиції Австрії для розвитку відносин між двома країнами в ділянці правної праці“.

ЛІВІ ДЕПУТАТИ ЗАКЛИКАЮТЬ УКРАЇНУ ВЗЯТИ ПРИКЛАД З БІЛОРУСІ

КИЇВ. — Група лівих депутатів Верховної Ради, яка ніяк не може вилікуватися від ностальгії за колишнім СССР, розповсюдила в парляменті листи із закликом до народних обранців поставити свої підписи на підтримку російсько-білоруського союзу. Об'єднання Росії та Білорусі довело „всю згубність змови у Біловезькій Пущі, яка привела до перетворення України з квітучої республіки Союзу СССР у корумповану бананову республіку, прислужницю Заходу“, пишуть члени депутатського об'єднання „Союз“. На думку авторів, українське керівництво повинно наслідувати приклад президента Білорусі Олександра Лукашенка, який пішов на об'єднання з Росією. Президент і Уряд, як відомо, ведуть політику зближення зі Заходом і не виявляють бажання знову об'єднуватися з Росією.

ЗАТРИМКА З БЮДЖЕТОМ Є ТРАДИЦІЄЮ

КИЇВ. — Цьогорічне зволікання з бюджетом, яке стоїть на перешкоді тримільйоновому кредиту від Міжнародного валютного фонду, є у традиціях Верховної Ради, за словами колишнього депутата Олександра Барабаша. „Щорічний бюджетний процес в незалежній Україні відбувається за п'ять років в усіх, здається, можливих варіянтах (крім, на жаль, одного —відповідно до регламенту і законів): із своєчасним поданням проєкту, із запізненням майже на півроку, із прийняттям з першої подачі з двоматьома уточненими варіянтами, — сказав колишній депутат О. Барабаш. — Так бюджетний процес 1997 року нічим серйозним, на жаль, не відрізняється від процесів у попередні роки“. Згідно з УНІАР, у 1992 році бюджет ухвалено 18-го червня, у 1993 — 9-го квітня, у 1994 — 1-го лютого, у 1995 — 7-го квітня і в 1996 — 22-го березня. Цьогорічний бюджет мають ухвалити наприкінці червня, що буде рекордом за шість років незалежності. За новою Конституцією, бюджет мав бути прийнятий до 1-го січня.

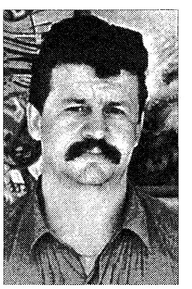
ГОЛЛЯНДІЯ ХОЧЕ ТІСНІШИХ ЕКОНОМІЧНИХ ЗВ'ЯЗКІВ З УКРАЇНОЮ

КИЇВ. — Міністер зовнішньої торгівлі Голляндії ван Вейле заявила у Києві, що її країна зацікавлена у становленні України як економічно розвинутої держави і у розвиванні з нею всебічних і тісних торговельно-економічних контактів. Вейле очолювала економічну місію Голляндії, яка перебувала в Україні 22-24-го червня на запрошення міністра зовнішніх економічних зв'язків і торгівлі Сергія Осики. Гостя мала зустрічі з С. Осикою, першим віцепрем'єром Сергієм Тигипком, міністром фінансів Ігорем Мітюковим, головою Національної Агенції України з реконструкції та розвитку Романом Шпеком та президентом Спілки Промисловців та підприємців Анатолієм Кінахом. Обговорено шляхи покращання й розвитку економічних відносин між двома країнами.

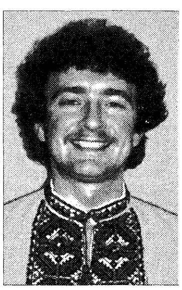
Союзівка відкриває літній сезон

Союзівка (Г. Колесса). — За традицією, щотижня протягом літнього сезону оселя УНСоюзу влаштовує т. зв. „Гуцульський вечір“. Гостям подають вечерю з гуцульськими стравами, під час якої звучить музика у „живому“ виконанні, часто з елементами гуцульського фольклору. Цього року „Гуцульські вечори“ відбуватимуться щосереди, початок о год. 6-ій вечора.

Цього літа оселя урізноманітнила свою програму нововведенням — т. зв. „Одеським вечором“ з вечерею з морських страв, яка відбуватиметься щоп'ятниці і починатиметься теж о год. 6-ій вечора.

Мистець Т. Більчук

Бандурист О. Стахів

Перший „Гуцульський вечір“ сезону відбудеться у середу, 2-го липня, а „Одеський“ — у п'ятницю, 5-го.

Під час вікенду, присвяченого Дневі Незалежности Америки, а саме у суботу, 5-го липня, в залі „Веселка“ відбудеться концерт з участю тріо „Волошки“ та бандуриста Остапа Стахова. Початок о год. 8:30 вечора.

Шанувальники образотворчого мистецтва зможуть відвідати виставку праць талановитого львівського мистця Тараса Більчука, яка проходитиме у бібліотеці Головного будинку від п'ятниці, 4-го, до неділі, 6-го липня. Експонуватимуться портрети, багатофігурні й абстрактні композиції, серії кольорових графічних праць, серед яких — тематична серія композицій до поезій В. Барки. Обдарування і фантазія мистця знайшли відображення у багатогранній тематиці творів та широкому спектрі їх технічного виконання (олія, графіка, акварель, олівець, вугілля тощо).

Відкриття виставки Т. Більчука відбудеться у п'ятницю, 4-го липня, о год. 7-ій вечора. Відкриє її скульптор Зенон Голубець.

У вестибюлі Головного будинку проходитиме виставка кераміки й писанок знаної мисткині Софійки Зєлик.

Керівник літніх концертових програм Союзівки — Аня Дидик-Петренко, координатор мистецьких виставок — Соня Семанишин.

У п'ятницю, 4-го, і суботу, 5-го липня, на оселі проходитимуть забави; у п'ятницю гратиме оркестра „Фата моргана“, а у барі „Трембіта“ — вокально-інструментальний ансамбль „Львів'яни“. У суботу, 5-го липня, забаву озвучуватимуть оркестри „Темпо“ і „Бурлаки“.

Демократи стоять перед проблемою віддавання боргу

Ню Йорк (Ройтерс). — Національний Демократичний Комітет (DNC) Демократичної Партії ЗСА стоїть перед проблемою віддавання боргу, який складає 14,4 млн. дол. Як повідомила газета "Ню Йорк Таймс", згідно з законодавством, фінансові зобов'язання цієї партії сягають понад 4 млн. дол., що ставить демократів у складну ситуацію.

"Ню Йорк Таймс" констатує, що партія буде змушена звернутися за допомогою до осіб, котрі допомагали її повернути гроші, які партія незаконно одержала з невиразних джерел.

Газета цитує також слова речника НДК, який заявив, що партія винна 14 млн. дол., а має тільки 1,7 млн.

У СВІТІ

У ПОНЕДІЛОК, 23-ГО ЧЕРВНЯ, в Австрії у місті Грац керівники европейських Християнських Церков зібралися на Другу европейську екуменічну конференцію, котрої головною темою є об'єднання. Понад 10,000 учасників сподіються на цій однотижневій конференції, включно з патріярхом Російської Православної Церкви Алєксієм, Архиєпископом Кентербері Джорджем Кері, провідником Англіканської Церкви та духовним провідником вірменських християн Карекіном. Пропонована перед конференцією зустріч патріярха Алєксія з Папою Іваном Павлом II не здійснилась, бо Російська Православна Церква її відкинала, заявляючи, що обидві Церкви не можуть узгіднити важливих спірних питань, котрі мусять найперше бути вирішені.

У ЦЕНТРАЛЬНО АФРИКАНСЬКІЙ Республіці після чотириденного неспокою, що може призвести до повного військового повстання, вояки почали стріляти в закордонні миротворчі війська. Присутні понад 800 африканських миротворчих вояків і 900 французьких військовиків негайно відповіли ракетами та вивели танки на вулиці Бангуї, столиці згаданої республіки. Французькі збройні сили почали з гелікоптерів обстрілювати бараки збунтованих військовиків. Це останнє з військових повстань є спричинене невдоволенням військовиків з постійного упадку військового авторитету.

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 23-ГО ЧЕРВНЯ, в одній з лікарень Бронксу, Н.Й., померла Бетті Шабазз, яка була свідком і пережила вбивство тому 32 роки свого чоловіка Малкольма Х, а від того часу намагалася утривалити пам'ять про нього та його осяги, виховати шість дочок і здобути високу освіту, щоб могти все це здійснити. Вона померла від отримання понад 80-відсоткового попечення свого тіла, під час пожежі в її мешканні, котра виникла,згідно з найновішими даними місцевої поліції, з вини її не надто стабільного характеру 12-річного внука Малколм Х. Б. Шабазз мала всього 61 рік .

ЯК ПОВІДОМИЛИ З БІЛОГО ДОМУ, в понеділок, 23-го червня, передано незалежному слідчому вайтвотерської афери, Кеннетові Старрові, записки державних адвокатів з їхніх розмов з Гіллярі Родгам-Клінтон. Ці записки вже від довшого часу були центром легальної боротьби, але тільки тепер були передані після того, як Верховний суд відкинув апеляцію Білого Дому та залишив чинним попереднє рішення, що в цьому випадку закон про привілей адвоката і клієнта не може бути ужитим, бо то не були приватні адвокати, а державні. Вайтвотер— це заплутана справа купна землі в Аркенсо, в котрій були замішані Г. і Б Клінтони, над котрої можливими незаконними потягненнями тепер ведеться слідство.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Тютюнова промисловість під обстрілом

Минулий тиждень приніс велику перемогу тим чинникам в ЗСА, що вже від довшого часу виповіли війну тютюновій промисловості, та її успішним зусиллям поширювати на щораз більшу кількість курців рекляму тієї згубної звички.

Головний суддя з Міссіссіпі Майкел Мур заявив, що завданням його комісії було винести такі постанови, які матимуть силу покарати цю велику галузь індустрії, яка в минулому і досі є причиною тисячів недуг та смертельних випадків серед населення ЗСА.

Постанови перейшли, і на їхній підставі тютюнові підприємства зобов'язані в чергових роках виплатити величезну суму 368 більйонів долярів відшкодування тим, хто потерпів через куріння здоровно, як і на протинікотинну пропаганду серед молоді. Заборонено також широку рекляму папіросок. Усе це сталося завдяки акції тих чинників, які вже від довшого часу стараються зробити все, що у їхній силі, щоб зменшити в ЗСА число курців, а передусім, щоб не допустити до тієї згуби, яка забирає такі численні жертви кожного року, серед молоді. Ця пропаганда та включення до проблеми американського судівництва дало у висліді згоду тютюнової індустрії на усі домагання. Але хоча перемога протинікотинної кампанії принесла такий великий успіх, про який негайно повідомили голосно та великими літерами усі засоби масової інформації — ще не відомо, як буде у практиці виглядати переведення в життя цих вимог, на які згодилися тютюнові підприємства. Тут передусім ставлять під сумнів рішення, які запали, самі члени Конґресу та Сенату, здаючи собі справу із того, що звичка куріння дуже широко сягає, а нові постанови, якщо перейдуть в життя ухвалою обох законодатних тіл, вимагатимуть величезної зміни існуючих законів та практичних доручень.

Показується, що і сам Президент Билл Клінтон публічно ставиться не дуже ентузіястично до переведення в життя договору із тютюновою індустрією, хоча назвав його дуже потрібним початком для дальшого поборювання самої цієї згубної звички. Коли йдеться про куріння, то у самому його початку є постійне питання: чому люди курять, хоча знають, що це шкідливе для здоров'я? Чи тут допомагає низька ціна папіросок в ЗСА, чи рекляма на них, яку саме мають на підставі договорення тепер відповідно зменшити?

Розуміється, що проти нових заходів в тому напрямі виступатимуть підприємці, а також численні вирощувачі тютюну, які на тому сильно потерплять фінансово. Тютюнова індустрія належить до однієї із найбагатших в ЗСА і тому уважають, що ціна, яку вона має тепер заплатити, зовсім не вплине на величезні приходи з продажу папіросок і тютюну.

Усе ж передбачливі торгівці та великі, світової слави, фірми виробу папіросок не будуть дуже плакати над втратою відборців у ЗСА, бо вони вже розпочали дуже успішну атаку на европейський ринок, а в першу чергу на ринок Східньої Европи, який донедавна вдовольнявся поганими цигарками власного виробу. Це бачимо із статистичних даних, на підставі яких в Східній Европі продаж західніх папіросок в останніх п'ятьох роках зріс на 5.6 відсотка, а в ЗСА за цей час впав на 4.5 відсотка.

Із цієї статистики бачимо, що поволі, але таки населення ЗСА починає розуміти шкоду, яку викликає вживання нікотини, але, на жаль, Польща, Україна та інші країни східнього бльоку або не розуміють небезпеки, або її ігнорують. А може нагода вкінці курити західні папіроски, які так гарно та елеґантно реклямують і виробляють, тут також відіграє не абияку ролю?

У кожному випадку немає сумніву, що американська тютюнова індустрія збільшить тепер атаку на східньоевропейського відборця, а з тим захворіння і смертність українських курців в наступних роках піднесуться. Отож не нам, українцям, радіти тепер із протинікотинної акції в ЗСА.

Микола Рябчук

ҐЛЬОБАЛЬНЕ СЕЛО ПРОТИ ҐЛЬОБАЛЬНОГО МІСТА

Закінчення холодної війни, крах комунізму й розпад совєтської імперії викликали помітну ефорію на Заході, що матеріялізувалася зокрема у низці статтей і книжок. Найхарактерніша з них, «Кінець історії та остання людина» Френсиса Фукуями, стала від певного часу доступна й нашому читачеві. Згадана ейфорія, однак, за законом маятника, досить швидко змінилась розчаруванням і прогнозами на майбутнє. Посприяли цьому, великою мірою, далеко не оптимістичні процеси в післякомуністичному світі (особливо в Росії) та ще сумніші тенденції у світі післяколоніяльному (особливо в Африці).

Війна закінчилася, а мир не настав

Холодна війна, себто ґльобальна конфронтація двох систем, до певної міри відволікала увагу від реальних проблем чи, принаймні, затуманювала їх специфічною ідеологізованою риторикою. Сама лінія конфронтації, як і джерело проблем, істотно спотворювались, а кризові явища в різних кінцях плянети легко списувались на ґльобальне протистояння двох наддержав та відповіді (чи, власне, невідповіді) соціяльні експерименти. Війна, однак, закінчилась, а мир не настав, — саме це викликає, здається, помітний подив серед багатьох західніх експертів, а відтак і намагання знайти якусь нову інтерпретацію для не вельми оптимістичних світових процесів.

Культурологічний підхід виявляється за цих обставин ефективним хоч, може, й не найефективнішим. З одного боку, він переконливо апелює до цілком очевидних відмінностей між «першим» світом і «третім», «білим» і «кольоровим», модерним і традиціоналістським. А з іншого боку, він не менш переконливо, хоч і менш очевидно, апелює до ксенофобських інстинктів, до підсвідомого відчуття вищости однієї раси над іншими та небезпеки, яка загрожує «цивілізованому» світові з боку «варварського».

Характерним зразком такої «культурології» може слугувати книга відомого французького письменника Жана Распая «Табір святих», написана в жанрі роману-антиутопії — про уявну інвазію мільйонів доведених до відчаю злидарів із «третього» світу на береги квітучої Західньої Европи. У передмові до чергового перевидання цієї популярної на Заході книги Распай висловив свою позицію доволі відверто: «Наш надчутливий і абсолютно сліпий Захід і досі не зрозумів, що білі стають меншиною у цьому дедалі меншому для його мешканців світі, і що чисельне збільшення інших рас невблаганно прирікає нашу расу, мою расу, на зникнення в наступному столітті, — якщо ми й далі чіплятимемось за наші теперішні моральні принципи».

У наукових працях ксенофобські мотиви, зрозуміло, приглушено або й зовсім вилучено, а проте такі праці все одно подразнюють відповідні інстинкти самою своєю статистикою, термінологією (яка є наскрізь «евроцентричною»), загальною постановкою проблем. Справді, чого можна чекати від світу, в якому білі становлять лише 15 відс. населення (800 тисяч з п'яти мільярдів), і кожного року цей відсоток меншає? Що ще гірше — подібним є співвідношення між світом добробуту й світом злиднів. Сказане, звісно, не означає, що всі білі — багаті, всі кольорові — бідні. Сказане означає лише, що бідність серед білих є приблизно такою ж рідкістю, як і заможність серед кольорових.

„Зростаюча безодня"

За проникливим спостереженням американського економіста Іммануїла Волерстайна, цілою західнього процвітання та його головним непередбаченим наслідком стала «зростаюча безодня між багатими й неімущими, між центром і периферією, між включеними до світової економічної системи та виключеними з неї. У 60-их роках ця безодня була відносною, у 70-их і тим більше 80-их вона стала абсолютною».

Прогноза цього автора на майбутнє виглядає песимістично: замість гострої ідеологічної конфронтації між Сходом і Заходом, на людство чекає ще гостріша економічна й демографічна конфронтація між Північчю й Півднем. Поки Північ, — стверджує Волерстайн, — нарощуватиме добробут і зміцнюватиме політичну рівність своїх громадян, усіляко при тому дискримінуючи чужинців, Південь ще глибше поринатиме в злидні й хаос і ще дужче відчужуватиметься від західніх цінностей. Попри значно слабшу військову потугу цього світу, його колосальна демографічна перевага в поєднанні з відчаєм і затятістю створює поважну потенційну загрозу для всієї світосистеми. Ця загроза тим більша, що вона є для Півночі не лише зовнішньою, а й внутрішньою — з огляду на велетенську леґальну і нелеґальну міґрацію мешканців «третього» світу до «першого» та, як наслідок, стрімке розширення цілковито неасимільованого «Півдня всередині Півночі».

Вихід, що його пропонують на Заході крайні праві політики й публіцисти, виглядає доволі простим: встановити нову «залізну завісу», суворо обмежити імміґрацію, припинити міжнародне благодійництво й опікунство, яке все одно не дає позитивних наслідків — ні в Україні, ні в Сієрра-Леоне. Для цього, вони вважають, треба лише відмовитися від деяких псевдоморальних принципів і не тягнути з багнюки тих, для кого вона є природним середовищем.

Для професійних економістів, однак, є цілком очевидним, що не лише «третій» світ залежить від «першого», а й «перший» великою мірою залежить від «третього» — його добробут, при уважнішій аналізі, виявляється заснованим не тільки на вищій продуктивності й кращій організації праці, а й на витонченій системі нерівноправного торгового обміну, на всебічній підтримці власного, високооплачуваного виробника і шорсткій дискримінації виробника чужого, низькооплачуваного. Пересічний европеєць, котрий заробляє 30,000 дол. на рік, може, й справді працює у десять чи навіть у двадцять разів краще від пересічного африканця, котрий заробляє за рік три сотні, — але сторазова різниця в заробітках береться не з самої лише праці. У подібних змаганнях, як ми знаємо, виграє той, хто встановлює правила гри, тобто, в даному випадку, хто має початковий капітал, хто визначає відсотки кредитів і умови та напрямки інвестицій, і хто формулює правила імпорту й експорту.

Всі країни «першого» світу не лише стимулюють своїх експортерів, а й на різні лади обмежують імпорт, особливо з країн «третього» світу, де праця є дуже дешевою, а собівартість товарів — низькою. Щоб захистити свого неконкурентоздатного виробника, а точніше — щоб зберегти для нього штучно завищені заробітні платні, чужі товари немилосердно оподатковуються або ж їхні ціни оголошуються «демпінговими» (як це сталось, наприклад, у ЗСА з великою партією якісних українських пальт) і потенційного конкурента таким чином викидають з ринку аж ніяк не ринковими методами.

Втім, ще важливішою від тенденційно встановлюваних митних бар'єрів є загальна структура експорту й імпорту. Всі держави «першого» світу купують у «третьому» світі переважно сировину, напівфабрикати й прості вироби, продаючи натомість ліцензії, складну техніку, інформацію, унікальні, престижні, розкішні товари. Особливістю цього колоніяльного обміну є те, що вибір сировини і простих товарів на світовому ринку доволі широкий, а отже й ціну на них легко втримувати низькою (тим більше — маючи власну подібну сировину та прості вироби). Тим часом як вибір високотехнологічних, якісних, престижних товарів є доволі обмеженим і тому тут легше диктувати свої супер-високі ціни, забезпечуючи тим самим супер-високі заробітні платні своїм робітникам.

Власне, на такій неоколоніяльній системі й заснована багатократна перевага розвинених країн над "недорозвиненими", прискорене збагачення одних і безнадійне зубожіння інших.

Села проти міст

Схематично ці взаємини між "першим" світом і "третім" можна зобразити як взаємини між ґльобальним містом і ґльобальним селом. Хоч продукція "села" є начебто підставовішою і важливішою, воно завжди програє у торгівлі з "містом"-монополістом, тому що, поперше, є розпорошеним і несконсолідованим, а подруге, коли йому навіть вдається сконсолідуватись у якомусь питанні (як це зробили, скажімо, країни ОПЕК двадцять років тому щодо цін на нафту), то все одно це не змінює загальної ситуації — і то не лише тому, що консолідація не охоплює всіх галузей і всіх країн (знайти "штрейкбрехерів" серед бідних завжди легше, ніж серед багатих), а головне — сві-

(Закінчення на стор. 3)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

Вкінці й індивідуальний концерт Л. Грабової

Українська культурна громадськість Ню Йорку вже від довшого часу очікувала сподіваного цілоковечірнього виступу нашого молодого надійного ліріко-кольоратурного сопрано — Лесі Грабової. І такий концерт відбувся 17-го травня ц.р. в УІА. Леся родом із Поділля, студіювала спів у Львові, співала у Львівській опері. Голосу нашої молодої співачки слухали вже такі країни як Швайцарія, Австрія, Мадярщина й ін. Брала участь і в деяких міжнародних конкурсах — у Торонто, Грацу й Новому Санчі (Польща). Леся, хоч невеличка, проте ставна. Голос у неї гарної барви, вирівняний в усіх реґістрах, особливо у високих.

Своїми виступами і голосом Леся зуміла вже прихилити до себе і полонити українську Америку, навіть далеку Каліфорнію. Біда тільки, що без відповідної протекції справа її ангажементу до кращих американських опер зволікається до безглузда.

Супровід на фортепіяні знайшовся в українських руках піяністки Оксани Прутеняк. Вона студіювала в школі Джуллієрд, працювала в різних концертових та оперових організаціях, серед яких — Вашінґтонська опера, а теж філгармонія Брукляну чи в Е. Фішер голл.

Навіть люди, що цікавляться музикою, не мають поняття, яка це затяжна і турботлива справа — вкладання концертової програми соліста чи солістки. Вона ж мусить довести проречисто про все перед зібраною публікою: про репертуар, музикальність, голос, талановитість тощо. Програма Лесиного концерту в цілому була зовсім путяща, до того ж навіть краще й ефективніше виведена нею.

Виглядаючи елеґантно, Л. Грабова розпочала свій концерт двома античними італійськими творами А. Вівальді, любовним „Побачу..." і Россіні „Виґнанцем", які вона проспівала зрівноважено і звучно; навдивовижу без початкового хвилювання-треми. Отже, вона мусіла їх якось подиву гідно опанувати.

Леся співала ці композиції з нот. Одначе публіка у світі, особливо в індивідуальному концерті, воліть бачити співачку без нот. Спів без нот представляє співачку самостійнішою і ближчою авдиторії.

Дальше прозвучали низка із п'яти арій, хоч і трьох вистачило б. Добре, що кожна арія мала інший характер. Арія Джільди з опери Верді „Ріґолетто" виявила слухачам високі тони і їх леґато, а передусім захоплення; з опер Гуно „Фавст" і з „Ромео і Джульєтти", де в першій „Баляді про короля з Тули" зворушує щирим ліризмом наспіву. А в другій, у вальсі, Джульєтта розхлюпує бризки своїх любовних фраз-блискіток, які підкорили слухачів. Ще була тут арія Паміни з Моцартової „Чарівної флейти", що властиво належить уже до важчої голосової кляси, проте вона лежить вигідно в голосі Лесі. Першу частину програми закінчувала славетна арія Розини з „Севільського цирульника" Россіні, що її віртуозність виконання молода співачка опанувала блискучо. Публіка була розрадувана, навіть захоплена, як цього можна було і сподіватись. Л. Грабова виявила свою музично-оперову професійність з рішучою переконливістю.

Другу частину програми розпочала співачка ненароком піснею впорядника музичних імпрез в УІА, лікаря Т. Шеґедина з фортепіяновою редакцією піяніста Б. Базалі. Мелодія тут є, але придавбися теж релігійний характер. А в тім, цей спів не мусів конче відбутися на першому концерті співачки, бо програмка — це її візитна картка, де потрібні імена композиторів. Дуже давно не чула наша публіка меланхолійної пісні Д. Січинського „Бабине літо", яка принесла слухачам настрій і розмрійність. Ще краще випала кольоратурна пісня Кос-Анатольського „Солов'їний романс". Пісня Барвінського до слів Франка „Місяцю-князю" написана до оркестрового акомпаньяменту, і тому вона менше ефектно звучить із фортепіяном. Не допоміг і Лесин спів. Ще пішла шпарка, народна, в обр. О. Чишка „Чом, чом", що нею співачка розвеселила слухачів. Не було багато толку закінчувати українську частину концерту англомовною арією з „Порґі та Бесс" Ґершвіна. Доцільніше було б почути цю річ наприкінці першої або на початку другої частини програми. Лесі і цю арію виконала добре, тільки над дикцією мусить вона ще попрацювати.

Фінансова допомога, яку „Самопоміч" з Нюарку надала концертові, заслуговує на похвалу.

Д-р Іван Заяць

Мій батько

III

Щоб вижити, батько прийняв нижче становище апеляційного судді у Варшаві. На цьому становищі він пізнав німця, шефа абтайлюнґістіц Бютнера. Коли німці в 1941 році зайняли Львів, Бютнер переїхав до Львова організувати судівництво у східній Галичині, яка стала частиною ґенерал-ґубернаторства. Зі Львова звернувся Бютнер до батька з пропозицією обняти становище голови апеляційного суду у Львові і зорганізувати судівництво Галицької апеляційної округи. Вміжчасі наявилось більше кандидатів, але батьків берлінський диплом з Кайзер Фрідріх університету переконав ґубернатора ҐҐ, номінувати д-ра Юліяна Заяця. І так у листопаді цього ж року батько переїхав до Львова. При організації суду батько відмовив прийняти назад на службу відомих суддів-українофобів, між іншими, — віцепрезеса апеляційного суду (прізвище я забув), який постарався, що мене вислали на Захід. У 1942 році переїхав Бютнер до Кракова і, як шеф Юстиції, врятував мене з лап ґестапо.

Батько по-батьківськи опікувався своєю судовою громадою. Старався тримати військову дисципліну, щоб не дати німцям нагоди до переслідувань. Доносів не терпів. Людей, на яких був зроблений донос правильно чи неправильно, старався рятувати. Маючи великий досвід, знання і серце, завжди йому вдалося обвинуваченого врятувати, а доносчика поставити в незручне становище. І в той спосіб отець-доктор довів до того, що доносів не було.

Коли в 1944 р. наближалася совєтська армія, батько пішов до Митрополита Андрея на пораду. Митрополит сказав: „Я лишаюся із своєю паствою. Ви також пастир". І батько залишився. Решту знаю з оповідань і листів та особистих зустрічів з батьком, якого двократно відвідував.

Коли прийшла совєтська влада, відразу батька не арештували. Було відновлено виклади в університеті, що його переіменовано на університет ім. Івана Франка. Батько там став професором. Рівнож був він членом Української Академії Наук у Львові. Одначе, вкоротці батька заарештовано і держано в тюрмі, на вулиці Лонцького. Там знущалися над ним, прив'язуючи до ніг пуделочка з вошами і забандажовуючи. При нашій зустрічі в 1963 році батько показував мені виїдені вошами діри в литках і стегнах. На втручання і прохання судових возних, які просили звільнити д-ра Юліяна Заяця — „їх батька й опікуна в часі німецької окупації", а головне — на інтервенцію Митрополита Андрея Шептицького, батька звільнено по одинадцятьох тижнях арешту.

Коли батько сидів у тюрмі, викинено з мешкання мою маму і сестру. На щастя, по кількох дощових днях на вулиці, найшли вони інше мешкання, але далеко скромніше. Після звільнення батька з в'язниці власті забрали в батька диплом „до перевірки". Ця „перевірка" тривала роками — аж до реґабілітації його за часів Хрущова. Батькові запропоновано викладати „безбожництво". Батько відмовився. За це здеґрадовано його до помічника інтроліґатора університетської переплетні. Півінтеліґент (інтроліґатор) переплетник знущався над батьком морально: наказував йому мити підлоги, насміхаючись: „Думав презес, що стане ректором. Хай худоба, його величність, знають, що значить бути помиваєчем"...

Після реґабілітації, батька все таки не допущено до викладів. Натомість він став кустоєм стародруків і манускриптів університетської бібліотеки. Тут мав, нарешті, нагоду працювати науково. Уложив манускрипт латинських примовок і цитат римського права та написав кілька нарисів теософічних. Рукопис неопублікованих приповідок і цитат він передав мені в 1963 році і показував мені кільканадесят аркушів коментарів, які думав опісля опублікувати. На жаль, — безуспішно. Теософічні нариси після його смерти переховуються у сестри. Не знаю, що з ними сталося після смерти моєї сестри. Родина між собою все поділила, і мені досі нічого не переслали.

На 82-му році життя батька спенсіоновано, що він болюче переживав, бо тоді він був ще повний сил. Того ж року ще брав участь в пливацьких перегонах за чашу Львова. Мама покпивала з нього, що він переганяє молодих.

Опинившись на пенсії, перестав батько займатися правом, але зате посвятився іншим своїм талантам.

У той час, коли батько був членом Управи Ставропигійського Братства у Львові та префектом Успенської церкви, займався він перед Першою світовою війною реставрацією каплиці Трьох Святих при Успенській церкві. Тоді він запізнався зі славним польським малярем Виґжиbackground, який з рамени уряду опікувався мистецькими пам'ятками та мав догляд над усіми консерваційними роботами в Галичині. Батько йому показав свої шкіци, і цей маляр порадив йому вступити до Вільної Академії Мистецтва у Львові. Вже перші твори батька з того періоду експонуються сьогодні в Музеї Українського Мистецтва у Львові. Де б батько не бував, все їздив із шкіцовником і акварелями, та копіював твори великих майстрів минувшини. Після війни вступив він до Промислової Школи Мистецтва у Львові, де вчився у проф. Ольпінського. 365 творів батька є в архівах або на виставках Музею Українського Мистецтва у Львові, а два портрети закупила Третяківська галерія в Москві. До самої смерти батько залишився вірним цій своїй музі.

Але є приповідка, що — як одна муза поцілує, цілує й друга. Цією другою музою була Мельпомена, яка обдарувала його гарним героїчним тенором. Батько на закопав цього таланту в землю, а школив свій голос у Львівській консерваторії в клясі Ніжанковського, сла-

(Закінчення на стор. 3)

Мій...

(Закінчення зі стор. 2)

вного баса Львівської опери. Коли заангажовано батька до дебюту в Львівській опері в ролі Каніо (опера „Паяци" Леонкавалльо), мама рішучо запротестувала, мовлячи, виходила заміж за професора університету, а не за „паяца". Тоді було таке поняття галицької інтеліґенції про сценічне мистецтво, а зокрема про акторів і співаків. В той час навіть учителів народних шкіл уважали за „нижчу катеґорію" інтеліґенції. Щоб задовольнити свою дружину, батько обмежив себе до співу в хорі церкви Василіян, до виступів на наших концертах і академіях. Останній його виступ був на Шевченківському концерті у Львові на 80-му році його життя в арії „Гетьмани, гетьмани..." з „Гайдамаків" Шевченка — Лисенка. Мамця мені написала, що заля привітала його і нагородила „гримучими оплесками". Під час Панахиди по мамі батько відступив від нас, дітей, і з хором співав Панахиду. На наше здивува́ння він сказав: „На вашу думку, не вільно було заспівати мені улюбленій дружині мого життя прощальної пісні?!"

Був д-р Юліян Заяць теж знаменитим математиком. Викладав балістику в кадрах, а також перед війною — в австрійській Кадетській школі у Львові. Також займався він астрономією. Був частим гостем астрономічної обсерваторії Львівського університету, де, як візитуючий лектор, мав ряд викладів. Однорічняків офіцерської школи заохочував до науки. Добрі відповіді нагороджував лікером, а дуже добрі — коньяком. Однорічняки завзято училися і складали іспити на візнаачно (відмінно).

Був батько також знавцем і колекціонером порцеляни та кришталів. Відвідував славні фабрики в Мейсон, у Відні (Авґартен), на Мадярщині (Ґренд); Розенталя в Карльсбарі (Карлові Вари), Север коло Парижу. Ходив по мистецьких виставках, цікавився антикварнями. Столи на прийняттях — не раз понад 40 осіб — застеляв найкращими антиками, кожний пуґар був інший, один кращий від другого. Разом з графом Дзєдушицьким ходив на „кракідани", де серед старого мотлоху виґребували неоціненні антики корецької чи навіть петербурзької царської порцеляни. На жаль, більшість цієї колекції знищила бомба, що 27-го вересня 1939 року зруйнувала і новозбудовану віллу при вул. Князініна 5 у Варшаві. Батько сидів на ґрузах і зі сльозами у очах добирав надщерблені недобитки...

Свою колосальну, як на галицькі відносини, бібліотеку подарував на схилі свого життя Українській Академії Наук. Батько залюбки читав твори філософів. Його улюбленим філософом був Шопенгавер і Ніцше, яких ми, відступ за відступом, аналізували. Геґеля батько відкидав. Захоплювався італійцем — Бенедеттом Кроче.

Наша родина належала до кількох випозичалень книжок. Вечорами, по закінченні денних обов'язків, була година читання найновішої світової й української літератури. Ми в чвірку діставали книжки, які слід було прочитати протягом тижня. Раз на тиждень увечорі ми реферували прочитане і евентуально рекомендували прочитати даний твір усім. Нецікаві твори були лише реферовані. Найцінніші твори батько купував до своєї бібліотеки. Передплачував декілька мистецьких журналів, які оправляв у річники.

Коли ми з сестрою закінчили право, батько щоденно о 11-ій годині вечора читав з нами найновіші закони й фахову літературу, що називав читанням „фахової біблії". Ми дискутували найновіші оречення Найвищого Суду в справах цивільних. Карні справи батька не цікавили, хіба торкалися оборони Церкви.

Кожна дитина згадує свого батька якнайкраще і уважає його за найкращу, найрозумнішу людину. І, я так думаю, — це нормально. Одначе, перешовши у спогадах життєвий шлях, мого батька, д-ра Юліяна Заяця, уважаю свого батька за непересічну людину, яка ціле своє життя, завдяки своїм здібностям та знанню, віддала українській родині. Я пишаюся його осягами.

КОЛИШНІЙ АҐЕНТ ФБІ в понеділок, 23-го червня, був засуджений на 27-річне ув'язнення за шпигунство в користь Москви перед і після розпаду СССР. Ерл Піттс, якому 44 роки, був оскаржений у продажі розвідчих таємниць Росії від 1987 до 1992 року за 224,000 дол. Прокуратура хотіла 24 і піврічного ув'язнення, але судця Т. С. Елліс підкреслив, що злочин Піттса є таким тяжким, що йому належиться повний можливий присуд. Е. Піттс не оправдувався, тільки підтвердив, що його злочин є жахливим і він сам не має для цього жодного оправдання.

НЕЗВАЖАЮЧИ НА БУРХЛИВУ погоду у Сант Джан, столиці провінції Нюфавндленд, більше 1,000 осіб вітали з приїздом королеву Єлисавету II з принцом Филипом у понеділок, 23-го червня, на початку їхніх 10-денних відвідин Канади. Вітали королівську пару також прем'єр-міністер Жан Кретіє та губернатор генерал Ромео ЛеБланк, а опісля інші провінційні та місцеві урядовці.

КРАЙОВИЙ КОМІТЕТ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ
50-ЛІТТЯ АКЦІЇ „ВІСЛА"
55-ЛІТТЯ ЗАСНУВАННЯ УПА і
50-ЛІТТЯ РЕЙДУ ДЕЯКИХ ВІДДІЛІВ УПА НА ЗАХІД

повідомляє що

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

на ТЕМУ:

АКЦІЯ „ВІСЛА" та РОКОВИНИ УПА

відбудеться

в суботу 18-го жовтня 1997 р.
о год. 10:00 — 5:00
в приміщенні НТШ в Ню Йорку

ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ

в неділю 19-го жовтня 1997 р. о год. 2:30 по пол.
в залі школи COOPER UNION в Ню Йорку

Про деталі повідомимо своєчасно.

Три маленькі пацієнтки чекають своєї черги до лікаря в спеціялізований клініці „Незабудька" для евакуованих родин в Луганському з чорнобильської зони.

Зменшення смертности новонароджених дітей...

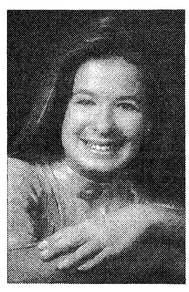
Для поліпшення здоров'я дітей та жінок в Україні, ФДДУ розпочав цілу програму захисту здоров'я жінок та дітей в Дніпропетровському, Вінниці, Луганському та Чернігові. Допоможіть нам підвищити виживання дітей та покращити передпологовий догляд вагітних жінок. Прошу звертатись до нас з вашими пожертвами. Ваша пожертва може врятувати життя дитини.

Children of Chornobyl Relief Fund

272 Old Short Hills Road, Short Hills, New Jersey 07078 • 201 376-5140

Христина М. Дужа — визначна учениця

Абітурієнтка Христина Марія Дужа, дочка Андрія і Дарії, внучка Ольги і Ярослава Дужих, відомих не тільки у Мишиґені, але й у ЗСА активних громадян, закінчила з великим успіхом, почестями, нагородами і стипендіями місцеву середню школу Мотт і з осені цього року розпочне свої студії у Мишиґенському університеті.

Христина Марія Дужа

В четвер, 29-го травня ц.р. у великій авдиторії згаданої школи відбувся заключний вечір випускників, на якому Христина М. Дужа, вона ж бо президент Національного почесного товариства і передова учениця з усіх предметів, включно з фізкультурою, виголосила вступну промову Pleadge of Allegiance, започаткувавши тим самим широку програму вручення дипломів зрілости і проголошення нагород, стипендій, сертифікатів, відзначень тощо.

У виданій з цього приводу брошурці, яка вміщує список учнів-випускників, Христину М. Дужу згадується принаймні 30 разів, майже в усіх катеґоріях. Науку вона закінчила Summa cum laude, з вислідом 4.0, а властиво 4.42, здобула почесне товариство і стипендії в багатьох університетах та непересічні признання на підставі особистих заслуг в науці. Наприклад, стипендію Джан Гопкінс університету, стипендію за визначні осяги, нагороду Мишиґенського університету, університету в Рочестері, своєї середньої школи Мотт, Вейнського стейтового університету, президентську стипендію, відзначення телевізійним каналом 7 — WXYZ в колонці „найздібніші учні", газетою „Детройт Фрі Пресс" — „визначні студенти стейту, групи А", газетою „Мекомб Дейлі" в колонці „члени академічної дружини". Газета „Едвайзор" помістила навіть коротке інтерв'ю кореспондентки Габріелі Ґемачі п.з. „Почесна градуантка зберігає свою культуру". Вона, між іншим, згадує про великі досягнення в науці, спорті, танцювальному гуртку „Гомін України", українському Пласті. Згадує про участь Христини у пластових таборах та інших активностях, пов'язаних з українською культурою і вихованням. Кореспондентка згадує, що 17-річна Христина Дужа виростала і виховувалась рівночасно у двох культурах, і сьогодні вона плавно володіє двома мовами. Президент Національного почесного товариства, — каже кореспондентка, — була відомою у своїй школі як перфекціоналістка в усіх відношеннях, а під час своїх середньошкільних студій все отримувала високі відзначення. Також все мала свою особисту думку і тому була навіть змушена відхилити непересічну можливість студій у Джан Гопкінс університеті, який вважається престижевою школою, щоб студіювати медичні науки — досліди і генетику в Мишиґенському університеті, школі, яку вона сама вибрала.

Крім згаданих нагород і стипендій Христина М. Дужа отримала ще стипендії від Спортової Асоціяції середніх шкіл Мишиґену за спортову діяльність у тенісі і відбиванці, нагороду Вендіс за наукові, спортові і громадські заслуги, Пласту, за участь в Орликіяді (третє місце), нагороду директорів шкіл за провідницькі здібності, Об'єднання Інженерів вірнок, президентське відзначення за визначні осяги в навчанні, за спортову діяльність у своїй середній школі Мотт, за визначні осяги в технології, сертифікат-посвідку стейту Мишиґен — конкуренційна стипендія оплати за навчання, нагороду департаменту англійської мови та багато інших відзначень, стипендій і признань.

І тут ми наближаємось до ствердження істини: молоде покоління українців, чи, як хто хоче їх назвати, „американців українського походження" у ЗСА й інших країнах поселення, що змалку вивчало рідну мову та зберегло любов до України — батьківщини їхніх прадідів, дідусів і батьків — тепер дає наглядні докази, що праця їхніх виховників, вчителів, не пішла намарно. Зерно українства не змарноване, а виховання у двох культурах, як стверджують тепер численні спеціялісти, цілком не пошкодило, а може навпаки — допомогло їм здобувати великі успіхи в науці на рівні початкового, середньошкільного і університетського виховання і професійного росту.

Годиться ще сказати, що виховний ідеал СКВОР (Світової Координаційно-Освітньої Ради), який був оформлений ще в 1967 році і завданням якого було розв'язати проблему двох батьківщин — льояльність до країни поселення чи народження і водночас пов'язання з Україною — повністю себе виправдав.

У наш вік з дещо іншими стандартами моралі і загального збайдужіння до науки, все таки приємно стверджувати, що відсотково молодь українського походження іде на вищі студії, здобуває наукові ступені, включно з докторатами, цікавиться політикою своїх країн у відношенні до незалежної України. Це ознака, що велика частина з них знаходиться у сфері української духовности.

Запізнаючись з непересічними успіхами Христини Марії Дужої і великої когорти її ровесників у діяспорі, автор цих рядків, який довший час працював з молоддю і для молоді на численних відпочинкових і вишкільних таборах, переконаний, що в майбутньому молоде покоління не стоятиме осторонь справ і проблем України. Доказом такого здавалося б відважного твердження можуть послужити молоді люди своїми прикладами і успіхами в науці і суспільному житті тим більше, що їхню двомовність, двокультурність вже сьогодні цінять в усьому світі.

Наглядним прикладом і доказом є згадана нами абітурієнтка Христина Дужа, яка не тільки здобула для себе перші місця і користі для дальших студій, але також прислужилась Україні, бо про її українське походження і активність пластунки й спортсменки чимало писали засоби масової інформації.

Бажаємо Христині Дужій дальших успіхів і досягнень в університетських студіях і у вибраній нею кар'єрі. Наука і молодеча активність все була притаманна людям з щирою і чистою душею.

Володимир Левенець.

Ґльобальне...

(Закінчення зі стор. 2)

тове "місто" у принципі само здатне забезпечити себе продукцією "села" (хоч, може, у меншій кількості і за вищими цінами), тим часом як світове "село" забезпечити себе продукцією міста ні в якій кількості і ні за якими цінами принципово не здатне.

Саме тому головні багатства накопичуються у "місті", а не в "селі", і цей капітал стає додатковим засобом диктування своїх правил гри, а отже й домінування.

Американські вчені Метью Коннелі та Пол Кеннеді досить шорстко окреслили сьогоднішні взаємини між «першим» світом і »третім» як «глобальний апартеїд». У статті під характерною назвою «Чи повинен Захід протистояти решті світу?» (в оригіналі, власне, каламбур слів: «Must It Be the Rest Against the West?») вони звинуватили співвітчизників у лицемірстві та застосуванні подвійних стандартів до себе й до решти світу. «Західні ліберали, — пишуть вони, — люблять поговорити про глобалізацію сучасної економіки, про вільне переміщення через кордони капіталів та інвестицій, товарів і послуг, технологій і сировини. Єдине, про що вони "забувають", виявляючи дивовижну непослідовність, — це про лібералізацію ринку праці, тобто про таке саме вільне переміщення через кордони робочої сили».

За цією непослідовністю, безумовно, криється цілком зрозумілий суб'єктивний страх мешканців чепурненького «першого» світу перед навалою люмпенізованих варварів з «диких» країн, але об'єктивно за цим стоїть також небажання порушити систему «глобального апартеїду», змінити будь-що в механізмі, який гарантує одному світові домінування над іншим. Пересічні мешканці Півночі можуть цілком щиро вважати таку ситуацію природною й навіть справедливою, а проблеми Півдня — чимось далеким, від чого можна відмахнутись чи, принаймні, відгородитись. Для фахівців, проте, цілком очевидно, що криза Півдня є кризою всієї світової системи. «І до того часу, — стверджує Волерстайн, — поки вони [мешканці Півночі] не усвідомлять, що нема спасіння, яке не було б спасінням усього людства, ні ЗСА, ні решта світу не подолають структурної кризи світосистеми».

Щождо культурологічних інтерпретацій цієї кризи, то — як правильно підсумовує безіменний оглядач британського журналу «Економіст», — усі вони можуть бути корисними для розуміння реґіональних нюансів та інших подробиць, проте мало що дають для усвідомлення суті проблеми. Вони можуть багато дати для вироблення ефективної тактики дій у конкретних країнах та реґіонах, але вони малощо дають для вироблення ефективної ґльобальної стратегії на наступне століття.

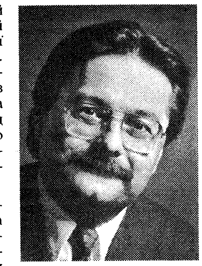
Степан Куропась
СПОГАДИ З УКРАЇНИ Й 60 РОКІВ В АМЕРИЦІ
Накладом автора, Ню Йорк — Париж — Чикаго, 1988, стор. 575. Тверда обкладинка, ціна $30.00 плюс $1.60 за пересилку. Можна набути в книгарні „Свобода".

SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N. J. 07302

New Jersey residents add 6% sales tax.

А. Гладишевський — президент Шевченківської Фундації

Андрій Гладишевський з Едмонтону був обраний президентом Української Канадської Фундації ім. Тараса Шевченка. Від початку свого існування в 1963 році, Шевченківська Фундація виділила понад 2.5 млн. дол. на різного роду проєкти та культурну діяльність по цілій Канаді.

А. Гладишевський

За фахом А. Гладишевський є адвокатом, а впродовж 18 років практикуючим членом Адвокатської спілки Алберти та спільником адвокатської фірми Крукшенк Карвеллас в Едмонтоні. Він також є головою семичленної ради Української Канадської Професійної та Бизнесової Федерації і членом управи Едмонтонського Українського Професійного та Бизнесового Клюбу від 1987 року.

Будучи активним членом своєї громади А. Гладишевський завжди займав важливі становища в її організаціях, як українських, так і канадських. Кількакратно був президентом українського ансамблю „Дніпро", а тепер є віцепрезидентом Едмонтонської симфонічної оркестри. У 1996 році він був одним із 15 канадців призначений Федеральним урядом одним з директорів-основників 25 млн. дол. Канадської фундації расових відношень і є досі активним членом кількох комітетів згаданої фундації.

Крім того, улюбленим займаттям А. Гладишевського є спів. Він є членом Хору Української капелі бандуристів з Дітройту від 1989 року, а в Едмонтоні продовжує співати у хорі ансамблю „Дніпро" і в українському чоловічому хорі Едмонтону.

Професійно А. Гладишевський є автором кількох книжок і викладачем впродовж останніх 12 років Албертського університету та на курсах вимаганих Адвокатською палатою Алберти при допущенні до Палати адвокатів.

Будучи обраним президентом Канадської Шевченківської Фундації, він твердить, що ця установа є невідривною частиною української канадської громади та постачає фінансову і послідовну допомогу всяким проєктам, які підтримують розвиток українського-канадського мистецтва, науки, мови і літератури. Для того, щоб цю діяльність активно продовжувати, новообраний президент Канадської Шевченківської Фундації запрошує всю українську громаду та закликає її бути щедрою.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

СВ. П.

мгра фармації

РОМАНА ДОМБЧЕВСЬКОГО

який упокоївся 28-го травня 1997 р. і похований на Holly Sepulchre цвинтарі в Рочестері, Н.Й.

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖБИ

в церквах:

св. Йосафата, Рочестер, Н.Й., 4-го липня о год. 9:00 рано;
каплиця св. Андрія, Лігайтон, Па, 6-го липня;
Рождества Пречистої Діви Марії, Лос Анджелес, Каліф., 6-го липня о год. 8:45 ранку.

Щиро і сердечно дякуємо всім приятелям і знайомим за вислови співчуття, молитви та пожертви.

Про молитви за спокій душі покійного просить

РОДИНА

З жалем повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що 25-го червня 1997 р., проживши 94 роки відійшла у вічність наша найдорожча МАМА

бл. п.

МАРІЯ ЄЛИСАВЕТА ФІРЧУК

ур. в Копичинцях, Україна.

ПАНАХИДА буде відслужена в п'ятницю 27-го червня 1997 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОННІ відправи в суботу 28-го червня о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку, а опісля на цвинтар St. Raymond's Bronx, N.Y.

У глибокому смутку:
доньки — ЛЮБА
— ЛІДА з мужем БОГДАНОМ ГАЙДУЧКОМ
та родина в ЗСА й Україні.

Замість квітів просимо ласкаво складати пожертви на Будівельний Фонд Українського Музею в Ню Йорку.

Збір Українських Націоналістів

Місяць травень у Києві — це квітучі каштани, шевченківські святкування, відзначення днів Києва, а цього року ще й відкриття пам'ятника князю Ярославові Мудрому біля Золотих Воріт. Ну і найважливіше — це 14-ий ВЗУН 24-25-го травня, на який з'їхалися делеґати та гості з усіх областей України і з діяспор — східньої і західньої. Делаґати з-поза України взяли участь 22-го травня в складенні квітів біля пам'ятника Тараса Шевченка в Києві. Для них також була зорганізована поїздка до Канева для молитви на могилі і складення квітів. Тут під керівництвом пані Красицької, пра-пра-внучки Тараса Шевченка, представниці Фундації Т. Шевченка та директора заповідника в Каневі, Іван Ліхового, було вручено медалі письменникові Василю Буракові, вченому Шандровському та 80-річному членові ОУН Миколі Куделі.

Побіч пам'ятника між деревами знаходиться могила Олекси Гірняка, колишнього пластуна, а пізніше члена ОУН, яки спалився на цьому місці 21-го січня 1978 року на знак протесту проти русифікації України. Про нього з великим чуттям розповіли д-р Михайло Іщенко та рідний син спаленого Євген Гірняк. Страшна розповідь! „Ніхто не має більшої любови..." — приходить на гадку.

23-го травня делеґатів запросили на товариський вечір-зустріч з київськими організаціями ОУН в Будинку Центральної Ради. Формальною частиною вечора провадили Василь Гаджамага, голова ОУН — Київ та Ольга Кобець, голова Жіночого т-ва ім. О. Теліги. Вітав також присутніх голова „Зарева" — Віктор Мирнюк. Член Проводу Українських Націоналістів Павло Дорожинський представив делеґатів з інших країн. З коротким словом виступив голова ПУН і ОУН Микола Плав'юк. В мистецькій частині виступали бандуристки зі Львова, Сумів і з Білої Церкви, дует Валентини і Олеся Харченків та чоловічий ансамбль „Фавор". На закінчення було прийняття та знайомства й розмови в колі цікавих людей.

На другий день, в суботу 24-го травня, в Інситуті міжнародних відносин Національного університету ім. Тараса Шевченка розпочався XIV Великий Збір Українських Націоналістів. Реєстрація делеґатів, гостей та преси розпочалася о 8:30. Відкриття 14-го ВЗУН о 10-ій годині ранку перевів голова ПУН Микола Плав'юк, наголосивши новий напрям дії — за національну і соціяльну справедливість в Україні. Це гасло буде дороговказом в наступних трьох роках і його треба виповнити реальним змістом, зрозумілим для всіх, додав М. Плав'юк. Він наголосив важливість присутности учасників з усіх областей України і всіх континентів, де живуть українці. Після звуків маршу Українських Націоналістів і молитви, переведеної присутніми представниками українських церков, розпочалася праця вибору комісій: лічильної та мандатної (голова Михайло Гуменний ствердив, що є

Президія ВЗУН: зліва — Ольга Кобець, Богдан Червак, Микола Плав'юк, Олесь Шевченко, Віктор Мирнюк.

Учасники 14-го Великого Збору Українських Націоналістів

зареєстрованих 255 делеґатів). Президію вибрано в такому складі — Микола Плав'юк, Богдан Червак, Олесь Шевченко, Ольга Кобець та Віктор Мирнюк. До почесної президії покликано заслужених членів-ветеранів ОУН з діяспори. Покликано делеґацію для складення квітів на могилі в Бабиному Ярі. Предсідник відчитав привітання від Президента України Леоніда Кучми, який бажав учасникам збору плідної праці.

Вручення грамот і хрестів заслуги перевів голова ОУН Микола Плав'юк в асисті старшин українського війська: полк. В'ячеслава Білоуса, полк. Сергія Литвина, майора Віктора Рябоконя, полк. Івана Микулинського та полк. Віктора Таратушки. Між відзначеними були: Олена Швець — дружина колишнього члена ОУН, проф. Андрій Жуковський з Франції, Іван Хохлач з Монтреалю, Осип Барецький з Німеччини, Оля Горошко — колишня зв'язкова УПА і ОУН (живе в Україні), сотенний УПА Віктор Юрченко (жив у підпіллі і довгі роки заслання), Іван Дулас з Ужгороду, Василь Рогач — брат Івана Рогача, член Закарпатських Січовиків, сотник Юрій Гвоздулич з Вінніпеґу, сотник Закарпатської Січі і комендант м. Хусту Василь Романчук (був у гуцульському одязі), Григорій Філіпчук — глава Чернівецької обласної держадміністрації, полк. Вячеслав Білоус, полк. Іван Микулинський та інші. Пізніше були також вручені грамоти заслуги Закарпатській обласній організації, де колись створилася Карпатська Січ, і Чернівецькій обласній організації, де існував Буковинський Курінь. Одержали грамоти заслуги також члени ОУН Вовкодав, Гнатишин, Караван і Токар, які втримували зв'язки з закордоном в час панування Совєтського Союзу. Відзначені були також чотири члени ОУН за їхню працю в Чечні і в Білорусі.

Після обіду відвідав ВЗУН Патріярх Київський і всієї Руси-України Філярет та виголосив слово до делеґатів і гостей, в якому висловив твердження, що якби не націоналісти, то української держави, мабуть, не було б і перестерігав не втратити України в останній раз. „Україна є і буде, бо Бог благословив народ її на цих київських горах...", — говорив він, закінчуючи словами „Слава Україні!"

Програмові доповіді виголосили: Олесь Шевченко — „Українська держава у шостому році її відновлення. Сучасний стан і перспективи", Богдан Червак — „За національну і соціяльну справедливість — гасло ОУН на майбутні три роки" та Віктор Терен „Проблеми національної безпеки сучасної Укріни".

У своїй доповіді голова ПУН подав оцінку праці Проводу Українських Націоналістів як цілости і працю окремих членів його, так як: проф. Анатолій Свідзінський, заступник голови і керівник ідеологічного сектору „вніс великий вклад саме в ідеологічно-програмовому секторі. Як автор багатьох публікацій... він допоміг з'ясувати основні істини націоналістичної ідеології...", Богдан Чорномаз, а пізніше Богдан Червак розбудували Секретаріят ОУН „у справно діючий апарат", Павло Дорожинський визначився в розбудові обласних і районних структур ОУН в Україні і в східній діяспорі, Мирослав Вербовий як керівник пресово-інформаційного сектора поставив пресу на високому рівні, особливим досягненням якого є аналітичний журнал „Рейтинг". В налагодженні адміністрації голова дав признання Володимирові Старикові, а на політичному відтинку — Вікторові Терену.

Подаючи широку оцінку співпраці і підтримки діяспори голова сказав „Немає кращих слів подяки нашим подругам і друпевнення, що ми віддаємо всі свої сили, на те, щоб Україна стала справді рівнорядним партнером европейського і світового співтовариства".

25-го травня після розгляду і затвердження програми ОУН, змін та доповнень до Статуту ОУН прийнято таємне голосування для вибору голови і Проводу Українських Націоналістів, вибрано відкритими голосами контрольно-ревізійну та дисциплінарну комісії, а потім таємними голосами голову і вісім членів ПУН. На голову ПУН вибрано Миколу Плав'юка 202-ма голосами „за" і 2 голоси „проти". В члени Проводу Українських Націоналістів увійшли — Мирослав Вербовий, Віктор Генералюк, Павло Дорожинський, Ольга Кобець, Анатолій Свідзинський, Віктор Терен, Богдан Червак та Олесь Шевченко.

Після представлення В. Тереном резолюцій ВЗУН і проголосування над ними, новообраний голова виступив із заключним словом, після чого відспівали державний гимн України.

Ввечері в Будинку Центральної Ради відбувся концерт на прославу Симона Петлюри і Євгена Коновальця, трагічну смерть яких відзначуємо в травні. Ведучим концерту був проф. Дмитро Степовик. Концерт був на високому мистецькому рівні і залишив миле враження у глядачів.

Юлія Войчишин

„Сповідь" о. Білокура

З Києва надійшла приємна новина: православний священик, протоієрей о. Олександер Білокур веде годинну радіопередачу „Сповідь" і радіослухачі можуть безпосередньо спілкуватися з християнським пастором.

А мені пригадалися роки незадовго до проголошення незалежности України, коли о. Олександер, на той час благовісник і настоятель Свято-Успенського собору в Золотоноші, почав християнські передачі „Віра" по обласному радіо в Черкасах. Це викликало спротив. Особливо занепокоїлися радіослухачі-ентузіясти, очевидно з числа тих, хто в свої молоді роки плюндрував храми, ламав хрести, палив книги. Ось два уривки з таких листів.

С. Чертов із Звенигородки: „Чи потрібне те, що він тлумачить народові? Запевняю, що майже нікому, окрім простюків, недоумків і фанатиків. Бо чи доцільно з позицій здорового глузду насаджувати народу, вихованому в дусі атеїзму, релігійний дурман? Ну, повірте, шановні, ніхто ж його не слухає, отого Білокура".

П. Людний з Городищини: „Скажіть, хто вам особисто не дає вірувать у церкву та Бога скільки завгодно, но тільки, будь ласка, не засмічуй ефір даними неподобствами".

Звісно, були й схвальні листи, але в цілому влада підтримувала тоді настрої атеїстів, бо й передача припинялася, й о. Олександр волею Єпископа Софронія з Московського Патріярхату був звільнений зі служби. Тож новина з Києва, де тепер служить протоієрей о. Олександер, стала для мене добрим знаком. Усе ж повертається Україна до віри, повертається до гідного життя.

Лев Хмельковський.

Книжка „Страчена весна"

У 1996 році в Івано-Франківському появилася невеличка, бо всього 125 сторінкова, книжка „Страчена весна" авторства Івана Дрогомерецького. Це коротка автобіографічна розповідь автора про свої та свого покоління переживання у тюрмах і гітлерівських концтаборах.

Книжка написана цікаво та розповідає бодай коротко про одне життя отого покоління, що росло і гартувалося під час Другої світової війни. Покоління котре не пожаліло своєї молодости ані свого життя, щоб відстояти волю своєму народові. Крім того, описані страхіття, що їх нашому народові химерна доля присудила перенести з рук хижих червоних і брунатних окупантів. Для підкреслення хвилин того жахіття автор включив декілька ілюстрацій.

Позповідь „Страчена весна" напевно подобається багатьом, а зокрема стане в пригоді тим, що досліджують переживання нашого народу під час Другої світової війни, як в Україні, так і поза її кордонами.

За ціною та придбанням цієї розповіді слід звертатися до автора на адресу: I. Drohomerecky, 50 Quebec Ave. Apt. 1507, Toronto, Ontario, M6P 4B4, Canada.

УРЯД КРИМУ ОБГОВОРИВ СТАН У СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ

СИМФЕРОПІЛЬ. — Ради Міністрів Криму розглянула під головуванням прем'єр-міністра Анатолія Франчука ряд питань, пов'язаних з розвитком сільсько-господарської галузі півострова. Обговорено передусім виконання посівних робіт і методи боротьби з сараною, яка в трьох районах півострова пошкодила 5,000 гектарів насаджень. Крім того, йшла мова про приватизацію, а також про співпрацю різних галузей економіки Криму з військово-промисловим комрплексом Росії.

ПОДІЇ

ВЕЧІР ФІНАНСОВИХ ПИТАНЬ

Ню Йорк. — Українська Православна Федеральна Кредитівка в Ню Йорку влаштовує вечір актуальних фінансових питань: як виповняти податкові формуляри, як вирішити справу доброго забезпечення, як уміло провадити свої фінансові справи, як зберегти гроші від непередбачених витрат тощо.

Доповідач — Євген Татарин. Вечір відбудеться у суботу, 28-го червня, у приміщенні кредитівки, 215 Друга аве. в Ню Йорку, початок о год. 6-ій вечора. Після презентації — перекуска. Вступ безкоштовний. З огляду на обмежену кількість місць, слід зголошуватися, телефонуючи на число (212) 533-2980.

З'ЇЗД БАЙРОЙТСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

Союзівка. — Тут 20-21-го вересня проходитиме з'їзд Байройтської гімназії та мешканців табору Байройту. Місця на Союзівці слід замовляти, звертаючись за адресою: Soyuzivka—Ukrainian National Association Estate, Foordmore Road, Kerhonkson, N.Y 12446, або телефонуючи на число (914) 626-5641.